

J+J

Rozhovor s Jaromírem a Jarmilou Strádalovými [4]

Čím větší je jeho Pán... — Kázání Jaromíra Dusa [2]

Historie sboru obrazem — Kde se scházeli evangelíci z Vinohrad [8]

Rozloučení se sestrou Pavlincovou [10]

Sborová solidarita III. — Představujeme partnerské sbory a organizace [12]

Recenze knih ze sborové knihovničky [14]

Čím větší je jeho Pán, tím vyšší jsou jeho cíle

Nikdo z nás nežije sám sobě a nikdo sám sobě neumírá. Ať žijeme, ať umíráme, patříme Pánu.

Římanům 14,8

Apoštol Pavel naprosto otevřeně a bez obalu říká něco, co většinou neradi slyšíme a co nás, lidi 20. a 21. století, přinejmenším na první poslech odrazuje a dráždí. A není se čemu divit! Moderní lidé přece o sobě samých chtějí rozhodovat sami!

Před několika lety, před nástupem českých vojáků do mise v Bosně, měli vojáci odpovědět na otázku: Když ti bude zle a budeš potřebovat pomoc, koho požádáš o pomoc? Velká většina vojáků tehdy odpověděla, že pomoc od nikoho nepotřebuje. Téměř všichni soudili že jsou natolik soběstační, že si musí a mohou vystačit a poradit v každé situaci sami, k tomu byli také vychováni a vycvičeni! Jen malé procento vojáků tehdy odpovědělo, že by pomoc v nouzi hledali u svého přítele. Nenašel se nikdo, kdo by uvedl, že by se se žádostí o pomoc obrátil na svého velitele. (Pro vojenskou psychologii a strategy to bylo nepřijemné zjištění. Poradci z jiných armád se o tom raději neměli vůbec dovědět.) Je pravda, že po ukončení mise se počet těch, kdo přiznali, že jim pomohl kamarád, když jim bylo zle, zřetelně zvýšil, ovšem vztah vojáků k velitelům se ani potom nijak podstatně nezměnil. I na vojné chtějí lidé zůstat jak jen to jde, svobodní, nezávislí, chtějí být sami svými pány.

Jednoduché to ale není. I takový člověk, který si myslí, že nad sebou žádného pána nemá, že nikomu neslouží, je v bibli odhalován jako člověk, který svého pána, či dokonce pány má. Často je to on sám, komu slouží, jsou to jeho vlastní žádosti, jeho sklony a vášně, které ho ztročují. A tak jsme si i zde, nad Písmem uvědomovali, že čím menším pánům člověk slouží, tím nižší, ubožejší cíle má a tím je také méně svobodný. Zato čím větší je jeho Pán, tím vyšší jsou cíle, ke kterým je veden, a tím je také svobodnější, neboť těm nižším pánům už opravdu sloužit nemusí.

Apoštolovo slovo do Říma přesně a do břeh vystihuje to, co si evangelíci zde na Vinohradech připomínali a opakovali snad častěji, než jiní křesťané jinde. Byla to známá a slavná první otázka a první odpověď Heidelberského katechismu: Co je tvým velikým, co je tvým největším potěšením v životě i smrti? Je to vědomí a je to jistota, že nejsem sám svůj, že si mě můj Pán koupil, že za mne zaplatil, že za mne vlastní život obětoval, právě abych už nebyl a nemusel být odkázán jen sám na sebe. Mou největší radostí je, že mám dobrého a věrného Pána. Nikdy mne neopustí, nikdy se mne nezřekne, i údolím stínů smrti se mnou projde, s ním se nemám čeho bát.

**Z kázání br. faráře
Jaromíra Dusa při pohřbu sestry
Evy Pavlincové**

(další text na str. 10)

2 ■ Vícekrát, při výkladu Písma jsme si i zde v kostele uvědomovali, že tak

□ **Adopce na dálku — jak se rozdělují dary**

Částka 4 900 Kč ročně na jedno indické dítě se rozděljuje obdobně jako pro děti z Ugandy. Největší položkou je školné. Školní pomůcky, knihy, sešity a uniformy se nakupují ve velkém a dovážejí do vesnic.

Společné foto „adoptivních rodičů“ z našeho sboru (19.2.2006)

Neodkladnou zdravotní péči proplácení rodině na základě stvrzenky od lékaře. 10% zůstává v Praze na náklady ADCH (mzdy, propagace, atd.) a rozvojový fond. 8% využívají centra v Indii na své náklady. Ze zbytku peněz organizují centra dětské kluby, pravidelná setkání dětí, poznávací výlety a rozvoj komunity.

Speciální položku tvoří dárky, pořizované z peněz zaplacených nad rámec částky poskytované rodiči. Tyto peníze jdou do společného fondu, ze kterého se jednou za rok koupí hodnotný dárek k vánocům. Jde především o věci, které děti nejvíc potřebují — matrace, oblečení, atd. (loni v Ugandě to byly moskytiéry proti malárii). Po velkých problémech, kdy jedno dítě dostalo malý dárek, jedno velký a jiné zase žádný se toto se osvědčilo jako nejlepší možné řešení.

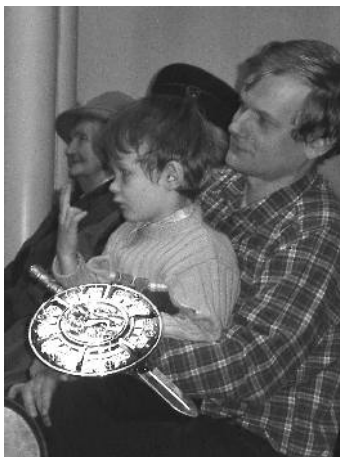
Sociální pracovníci prostřednictvím pravidelných návštěv kontrolují, jak rodiny podporu využívají. Centra vedou účetní výkazy, které podléhají vládnímu auditu. ADCH Praha pravidelně komunikuje s centry, schvaluje jejich rozpočty, provádí kontrolu výkazů na místě, navštěvuje náhodně vybrané děti a školy, a kontroluje dodržování podmínek Smlouvy o vzájemné spolupráci mezi oběma stranami. “Adoptivní” rodiče mají možnost své dítě navštívit a vše zkontrolovat. A samozřejmě “adoptované” děti posílají pravidelně dopisy a vysvědčení.

Jana Fučkovská

□ **Dětské bohoslužby**

Únorové dětské bohoslužby (19.2.) měly — stejně jako v minulosti — výjimečnou atmosféru. V kázání sborové katechetky Marty Zemánkové slovo opět doplňovala vizualizace a biblické postavy tak byly mezi námi fyzicky přítomné, i když jen v papírové podobě. Snímek z „hledišť“ zachycuje soustředěný výraz malých i velkých posluchačů.

(šos)

Kdybychom měli volit znovu, jiné povolání si nevybereme

Rozhovor s Jaromírem a Jarmilou Strádalovými

S manželi Strádalovými, kteří jsou oba faráři, jsme se sešli nedlouho poté, co začali svou práci v našem sboru. Za sebou mají působení v několika sborech, poměrně rozsáhlou práci s dětmi a s mládeží, pořádání desítek brigád, táborů. Povídali jsme si o tom, co v životě prožili, o jejich myšlenkách, názorech. Za vším, co říkali, byla znát jejich jednota, soudržnost a společná víra.

Vím, že jste nedávno oslavili zlatou svatbu, že máte dvě děti, dceru Danielu a syna Jaromíra. Kolik máte vnoučat?

Ano, děti máme dvě a vnoučat šest: 3 chlapce a 3 děvčata. Nejmladší Zuzance je 6, nejstarší David má 18 let.

Odkud pocházíte? Kdo formoval vaši víru v dětství a dospívání, co přispělo k vašemu rozhodnutí studovat teologii?

Jaromír: Já pocházím ze Slovenska, z Brezna nad Hronom. Vzpomínám zvláště na dědu, když se blížila neděle, jak jsme pozametali dvůr, cestu, celé město se uklízelo a pak přišla neděle, děda se oblékl do nedělních šatů a šlo se do kostela. Babička už tenkrát moc nechodila, byla málo pohyblivá. Maminka byla Slovenka, tatínek Čech, odmalička jsem mluvil slovensky. Češtinu jsem znal podle Bible kralické, neříkalo se tomu jazyku čeština, ale bibličtina. Když mi bylo 9, vznikl Slovenský štát, Češi museli zpátky do Čech. Zpočátku jsme neměli kde bydlet, já s maminkou jsme byli v Německém Brodě, sestra s tatínkem v Humpolci. Bylo tam pěkné společenství

evangelické církve. Náš bratr farář Makovský zemřel v koncentráku, učil nás katecheta Molnár, tatínek faráře Dalibora Molnára, konfirmoval nás dr. Lukášek. Po válce přišel farář Šimša, vedl mládež. Měli jsme čilou mládež, zacvičoval nás do výkladu, podnikali jsme také výlety, koupání. Já jsem se hodně věnoval i sportu. Blížila se maturita, chtěl jsem studovat tělovýchovu, pak přišel rok 49 a já podal přihlášku na teologii.

Co že tak najednou?

No právě! Jedna z těch věcí, co mě k tomu přivedly, bylo to, že jsem si potajmu četl bibli, aby to naši neviděli, styděl jsem se. Bible mě hodně oslovila. Ale třeba i v tom sportu, hrál jsem hokej, fotbal apod. Tam se razila myšlenka: Ve zdravém těle zdravý duch. Mockerát jsem se však přesvědčil, že zdravé tělo bylo, ale zdravý duch ne. To nepřichází samo, že by zdravé tělo mělo zdravého ducha. A pak později jsem pochopil, že lidé, co nebyli zdraví, měli často mnohem zdravějšího ducha.

Jarmila: Já jsem z klášterského sboru, kalvínského, takže máme v rodině obě tradice — luterskou i reformovanou. Narodila jsem se v Očelicích. V Klášteře nad Dědinou je nejstarší toleranční sbor ve Východočeském kraji. V tom sboru žili moji, rodiče, prarodiče, já byla křtěna, konfirmována. Žitý křesťanský život jsem viděla u své babičky z maminičiny strany. To byla vzácná křesťanka. Měla 7 dětí, 3 hochy a 4 děvčata. Všichni hoši i manžel zemřeli na souchotiny, jeden za druhým. Tehdy jsem si uvědomovala její víru: viděla jsem tam mnoho slz, ale

nikdy reptání proti Pánu Bohu. Babička byla můj vzor. Po válce jsem byla konfirmována, farář B. Opočenský se vrátil z Dachau. Asi na dva roky jsem se pak ztratila, chodila jsem tančit, žila jsem tak trochu světským způsobem, pak jsem se vrátila. Taky mě hodně oslovovalo, jak učila tehdy moje učitelka náboženství, paní farářová, uměla úžasně vyprávět biblické příběhy, naučila nás spoustu písniček. Tatínek by býval chtěl, abych byla lékařkou. Já se však přihlásila na teologickou fakultu, byli jsme vlastně prvními posluchači Komenského evangelické bohoslovecké fakulty.

Po skončení fakulty nás vyšlo hodně, pro všechny nebylo umístění, takže některé dívky šly pomáhat do sociálních ústavů apod. Míra byl na vojně, byli jsme domluveni, že se po jeho návratu z vojny vezmeme, takže už jsem nikam nešla, dělala jsem krmičku vepřů v JZD Očelice. V okolních sborech jsem občas zastupovala. Když se Míra vrátil, šli jsme do Českého Těšína místo vikáře, který

šel na vojnu. Tenkrát si čerství absolventi fakulty nemohli vybírat, synodní rada jim místo přidělila, tak jsme si sbalili kufry a jeli do Těšína. Byli jsme tam dva roky a pak jsem šli do Bruntálu, tam jsme byli 13 let. Potom už jsme se stěhovali do Hronova.

Jaké to bylo v Bruntále?

Jarmila: Já byla 10 let v domácnosti, nebylo pro mě nikde v okolí místo, ale nelituji toho. Měla jsem možnost Mírovi pomáhat a být s dětmi. Udělala jsem si maturitu z němčiny a angličtiny. Z celých ulic k nám chodily děti, co měly zaměstnané maminky, já na ně dohlížela. Nakonec mě povolali do Krnova, to byl můj první sbor.

Jaromír: V Těšíně byly bohoslužby 2x za neděli, na Vánoce plný kostel, tisíc míst k sezení, a potom v Bruntále to bylo úplně obráceně, tam pár lidí, tady pár, musely se překonávat velké vzdálenosti. Ale byla tam řada dětí, samé mladé rodiny, učil jsem 60 dětí. Ukázalo se, že je třeba

ba s těmi dětmi být, začali jsme s výlety, brigádami.

Jarmila: Pak se nám stala taková věc, jedna maminka měla 14 dětí, ovdověla, nějaká sestra ji pozvala do sboru. Ona přišla a s ní i těch 14 dětí. Jenomže ti dva nejstarší hoši se chytli nějaké party, něco provedli, měli jít do ústavu do Ostravy. Míra řekl, že se mu nezdá, že by tam měli jít, ještě by se tam něčemu spíš přiučili. Šel tedy na okres a řekl, že bychom si je s maminičným souhlasem vzali k nám na faru, aby do ústavu nemuseli. Úředník se zlobil, že je to už zařízené a že si musí Míra všechno vzít na zodpovědnost. Vzal, kluci byli dva roky u nás, měli jsme je jako vlastní. Jednou za měsíc jezdili k mamince. Teď měl ten starší 53. narozeniny, jsme stále v kontaktu.

Zůstali v církvi?

Ano, Ludvík je dokonce presbyterem. Oni ale nebyli původně v církvi.

To jste je možná zachránili před nějakým horším osudem.

Čím jsme starší, tím se na spoustu věcí rozpomínáme jako na nepochopitelnou Boží milost. Zvláště po padesátce si to silně uvědomujeme, že všechno je Boží milost a někdy se člověk ani nenaděje, jak by se věci mohly utvářet, a pak jen vděčně žasne a diví se.

Jarmila: Míra měl tehdy 590 korun platu, já byla v domácnosti, ale lidé ze sboru i mimo sbor se starali. Byla to taková zvláštní zkušenost — žili jsme skromně, dělala jsem jídlo občas ex nihilo, z ničeho, někdy i pro více lidí. Jednou mi jedna sestra říkala — člověk se nesmí bát, že bude mít nedostatek, jinak ho pak opravdu má. Já jsem se tím pak řídila a opravdu jsme vždycky nějak vyšli. Třeba jsem nevěděla, co do hrnce, a na jednu někdo přinesl něco k jídlu.

Kterou oblast farářské práce jste

asi nejvíce rozvíjeli, pro co se cítíte nejvíce obdarováni?

Jaromír: Dětem a mládeži jsme se věnovali odjakživa. Dělali jsme brigády, i celocírkevní, kam jezdila mládež. A pak také práci s nevidomými.

Jarmila: Já první tři roky dojížděla z Hronova až do Letohradu, jedna cesta vlakem mi trvala 3 hodiny. Přijela jsem zpátky někdy až za dva dny, děti byly ještě docela malé. Pak jsem byla krátce v Bohuslavicích a potom v Broumově, tam jsem dojížděla 17 let, až do důchodu. Náchod byl tehdy kazatelskou stanicí Hronova. Když pak církev po roce 1989 mohla vyvíjet aktivity, patřil Míra mezi zakladatele Evangelické akademie v Náchodě a evangelického domova Betánie zvláště pro lidi s roztroušenou sklerózou.

Jak to bylo s těmi brigádami?

Jaromír: V každém sboru se něco bu dovalo, Broumov třeba neměl svou budovu, sbor toužil mít vlastní střechu nad hlavou, až se našla taková polorozbořená chalupa. Pak se tam dělaly brigády, neměli jsme žádné prostředky, přesto se splatily dluhy, brigádnicky se to opravovalo s pomocí mládeže z různých sborů. Těch staveb bylo víc, v Tisu, v Rokytníku, i v Hronově se něco přistavovalo. Vždycky však, ať bylo kolik chtělo práce, jsme nezapomínali na pobožnosti, ráno hodinu program a večer program, hodně jsme zpívali. V neděli pak byli všichni brigádníci v Hronově na bohoslužbách. Bu dovalo se přitom i společenství, ta práce nebyla jediným přínosem. Dokonce nám přicházeli pomáhat i lidé, co nechodili do kostela, nic za to nechtěli, když viděli, že i mládež tam pracuje zadarmo.

Jak se vám dařilo skloubit povolání farářů s rodinou? Nenesli jste někdy těžce nedostatek soukromí?

My jsme vděční za to, že nám bylo dáno, že naše děti s námi všechno proží-

valy, byly u všeho a nebyl to pro ně problém. Měli jsme kolem řadu rodin s dětmi, takže naše děti měly kamarády. Ale někdy to bylo také obtížné.

Jarmila: Když jsem začala pracovat v Krnově, měla jsem i kazatelské stanice, ráno jsem odjela a večer se vrátila, takže jsme řešili, co s dětmi. Také Mirek měl bohoslužby víckrát za neděli. Rodiny ze sboru ale vždycky vzaly naše děti třeba na výlet, šly prostě v neděli hned ze shromáždění k nim.

Co považujete pro fungování zdravého sboru za nejdůležitější? Určitě to není jen ve společné práci, i když i to je důležité.

Jaromír: Být založeni na tom pravém základu. Hodně jsme budovali, stavěli, opravovali, ale bohoslužby se konaly vždycky — třeba v zaprášených a neúrodných prostorách. Nikdy jsme nepracovali v neděli.

Jarmila: Každý sbor je jiný a vyžaduje jiný způsob práce. Je důležité se co nejdříve seznámit se členy sboru. Pokud jde o život ve sboru, farář má být ve všem primus inter pares — první mezi rovnými. Ve vši pokoře, ale důsledně. A když to lidé ve sboru vidí, není třeba je k něčemu nějak moc přemlouvat, protože se jde společně. Jistě i osobní a rodinný život faráře je velmi důležitý. Když je rodině darováno, že v tom jsou všichni zajedno, že radostně žijí z víry, zase je to určité povzbuzení pro ostatní. Cítila jsem jako

žena faráře, že mám být tak trochu v tom nejlepší smyslu děvče pro všechno, i když to někdy bylo náročné. Když však sbor vidí, že také paní farářová vezme hadr a kbelík, i ostatní se na to dívají jinak a nemají s tím potíže. Myslím, že je důležité vzájemné sdílení mezi manželi i rodiči a dětmi, i mezi sborem a staršovstvem. Nejvíce nedorozumění vznikne z toho, že se o něčem mlčí.

Práce faráře asi není vždy jednoduchá. Zažili jste třeba také nějaké konflikty ve sborech?

Jarmila: Jistě, člověk má různé zkušenosti. Farář v různých těch konfliktech musí vědět, že je poslán jako působecký pokoj. Jedna píseň vyjadřuje to důležité pro práci faráře: Modlitbou začni hned zrána, sílu si vypros od Pána. Ale někdy to je skutečně těžké. Chodila jsem často na pastorační návštěvy — na sídlišti nebo na vesnici, naplánovala jsem si třeba 3 rodiny a šla jsem do jedné dvou, které byly ve sboru zapsány, tam mě třeba ani nepozvali dál, byla jsem nevitáná host. U třetí návštěvy už jsem musela jít k někomu, o kom jsem věděla, že mě přijme, už bych to neunesla. Někdy může být i těžké nést s někým nějaké závažné problémy, třeba v rodině, manželství. Kdybychom však měli znovu volit, jiné povolání si nevybereme.

Ptala se Jana Šarounová

Historie sboru obrazem

Návštěva míst, kde se scházeli k bohoslužbám členové reformovaného sboru na Královských Vinohradech

Malý cyklus fotografií míst, kde stály nebo ještě stojí domy, ve kterých se konaly bohoslužby, biblické hodiny, kde se scházela nedělní škola a kde „žil“ vinohradský sbor, je trochu neobratným pokusem o doplnění záznamů o historii sboru prostřednictvím obrázků ze současnosti. Procházejíce někdy kolem,

můžeme si říci: Tak tady se také scházeli... Při výběru míst k fotografování a při vyhledávání informací k nim připojených jsme vycházeli hlavně z pamětí bratra Chadima. Víтали bychom proto jakékoliv doplnění toho, co zde jest zobrazeno či napsáno.

Matěj Cháb, Jiří Svoboda

Kostel sv. Klimenta

Kostel sv. Klimenta je gotická stavba ze 14.-15. století na místě, kde stával ještě předrománský kostel. Zde sloužil za husitských bouří Jan Protiva z Nové Vsi a chrám byl posléze do roku 1621 spravován utrakvisty. V roce 1850 byl kostel zakoupen pražským reformovaným sborem za 27.500 zl. To byl již asi šedesát let užíván jako sýpka; po josefínské reformě byl totiž prodán mlynáři Michalovicovi v dražbě za 700 zl. První oprava, při které bylo odstraněno přepatrování, proběhla ještě v roce 1850. Kostel byl roku 1894 regotizován podle dobrozdání architekta Mockra od architekta Mikše. Regotizace se udála na popud stavitele A. Dvořáka a byla provedena jeho stavební firmou.

Odtud odešla část sboru, aby založila reformovaný sbor na Královských Vinohradech. Kladné rozhodnutí o zřízení tohoto reformovaného sboru vydala vrchní církevní rada ve Vídni 30.12.1889.

2

Místo, kde pravděpodobně stála mateřská škola

Poté, co byl sbor řádně registrován rakouskými úřady, scházeli se jeho členové nejprve ve dvou místnostech v mateřské škole v ulici Na Smetance. První bohoslužby se zde konaly 16.3.1890. Mateřská škola stála pravděpodobně vedle budovy bývalé reálky.

3

Místo, kde stála první nemovitost, kterou Vinohradští zakoupili

První samostatnou budovu si sbor zakoupil od Milosrdných sester Karla Boromejského — pravděpodobně za 31.000 zl (koupil ji na sebe kurátor sboru B. Szalatnay a o několik měsíců později ji převedl na sbor). Stávala na rohu ulic Čelakovského (dnes Varšavská) a Kollárovy (dnes Jana Masaryka.) Později zde podnikatel Maas vystavěl nové domy. Budovu pro potřeby evangelického reformovaného farního sboru uzpůsobil stavitel A. Dvořák. První bohoslužby se zde konaly 1.1.1892.

Zdroje: VLČEK, Pavel. Umělecké památky Prahy. Praha: Academia, 1996; RUTH, František. Kronika královské Prahy a obcí sousedních. Praha: Pavel Korbr, 1904; Zápisky k historii vinohradského sboru sestavené bratrem Chadimem.

□ Z rozloučení se sestrou Evou Pavlincovou 15.2.2006

Paní Eva Pavlincová, rozená Ženišková, na jejíž život a službu vděčně vzpomínáme a za jejíž život a službu Pánu Bohu děkujeme, se narodila 1. července 1923 v Úpici. Zemřela, jak čteme na úmrtním oznámení, po krátké nemoci ve středu 8.2.2006 v Praze.

V našem sboru, našla svůj druhý domov. Však ještě nedávno s vámi byla — na setkání starších věkem! Ostatně právě odtud byla převezena do nemocnice, kde krátce nato zemřela. Mnozí z vás máte jistě v dobré paměti rozhovor sestry Pavlincové se sestrou Tomkovou, otištěný loni v květnu ve sborovém časopisu Hrozen, a tak víte, že původně byla sestra Pavlincová vychována v katolické víře, obklopená pozoruhodným prostředím umění a kultury své rodiny. Evangeličkou se stala díky sňatku s bratrem profesorem Jiřím Pavlincem, který pocházel ze staré evangelické rodiny z Moravského Slovácka. Tento formální důvod jejího příchodu do našeho sboru byl nepochybně důležitý, nezůstal však jediný. Sestra Pavlincová otevřeně řekla, že evangelická víra jí vyhovovala více, zdála se jí srozumitelnější, oslovila ji, takže v ní stále více a více převažoval pocit, že má někomu pomáhat — účastnit se dění a pomáhat ve sboru. Přišlo jí prý zcela samozřejmé být každou neděli v kostele a vodit sem i své dcery a později své vnuky.

Díky této víře žila i sestra Pavlincová klidně, beze strachu, bez nervozity, radostně a vděčně. O sebe se strachovat nemusela. Byla v dobrých rukou svého Pána! Všechna její energie, všechn její

zájem mohl být věnován druhým. A lidé kolem ní viděli, že je má ráda. Měla ráda lidi, kdekoli se s nimi potkala, v Praze, v Choceradech v Soběhrdech, i v Angli, kam jezdila do rodiny své dcery. Ráda se s lidmi zastavovala, ráda s nimi hovořila, o všechno se zajímala, pořád chtěla být nějak užitečná. A to je přesně to, čemu se v bibli říká milovat a sloužit. Sestra Pavlincová mnohokrát slyšela a přijala za své, že láska, o kterou v bibli i v životě jde, není jen nějaký cit, ale především je to odhodlání, účast, solidarita a účinná pomoc, je to životní postoj, způsob života požehnaných.

A tak nepochybuji, že nejenom my, kdo jsme ji potkávali především v neděli, ale i vy, kdo jste s ní byli stále, dosvědčíte, že její láska byla trpělivá, laskavá, bez závisti. Její láska se nevychloubala ani nebyla domýšlivá. Nejednala nečestně, nehledala svůj prospěch, nedala se vydráždit, nepočítala křivdy. Ať se dělo cokoli, její láska vydržela, věřila a měla naději. A proto také ani její láska nikdy nezanikne. Dobře známe text apoštola Pavla o svaté lásce, o tom jediném, co neztrácí svou hodnotu, co nedevaluje, co také mol a rez nezkazí, co zůstává stále, „nyní“ i „potom“, co propojuje čas náš s časem nové kvality, kterému říkávame věčnost.. Láska sestry Pavlincové byla usměvavá, ne-li přímo veselá! Vycházela ze srdce, naplňovala ruce, popoháněla nohy! Nepochybuji, že zůstane dlouho v paměti rodiny i sboru, v paměti lidí, kteří ji znali, a že zůstane navždy v paměti Boží!

Vedle srozumitelnější víry a vedle řady úkolů, které ve vinohradském sboru

našla, potkala zde také — spolu se svým manželem — své nejbližší a nejvzácnější přátele. Jsem si jist, a rád bych to pověděl především těm nejmladším mezi námi, že věrné, vzájemné přátelství evangelických vinohradských rodin, byl veliký a vzácný dar, veliká pomoc, kterou tito lidé (s nimi i dědeček a babička Pavlincovi) právě ve složité poválečné době od Pána Boha dostali. Byl to poklad, kterého si velmi vážili, o který pečovali, především tím, jak se vzájemně povzbuzovali a podporovali ve víře, naději i lásce. Vděčně vzpomínám na svá setkání s Pavlicovými, s Rejtarovými, s bratrem Dr. Krčmářem. Díky nim jsem si tehdy uvědomil, že více než víra, naděje a láskaje je věrnost ve víře, věrnost v naději a věrnost v lásce. Na sestře Pavlincové, podobně jako na lidech

kolem ní, jsme mohli vidět, že víra není to, čemu se říká ideologie, souhrn nějakých pouček, ale že to je živý vztah věrnosti a důvěry k Pánu Bohu, k Pánu života i smrti, k tomu Pánu, který nás do života postavil a který nás také jednou ze života odvolá. Tito lidé, s vnitřním klidem, bez velkých gest a často i bez velkých slov, připomínali svému okolí tu důležitou Jobovu otázku: „To máme od Boha přijímat jenom dobro, kdežto věci zlé přijímat nebudeme? Nic jsme zajisté nepřinesli na tento svět, bezpochyby že také nic odnésti nemůžeme.“

Kde by byla naše církev, kde by byl náš sbor, kde bychom byli my, bez tohoto důležitého, dobrého a věrohodného svědectví?!

Jaromír Dus

□ Novinky na našem webu

Internetové stránky našeho sboru *vinohrady.evangnet.cz* doznaly minulý měsíc mírných změn, a to jak po stránce obsahové, tak vzhledové. Chci upozornit na jednu rubriku, která by mohla být možná více využívána — jde o Kalendář sborových akcí. Občas se stane, že do Hroznu se vloudí chybička a program sborových akcí neodpovídá skutečnosti nebo během měsíce přibude pozvání na nějaké zajímavé setkání. Spoléhat lze pak jen na ohlášky při bohoslužbách či telefonáty informovaným. Kalendář na Internetu je a doufejme nadále bude aktualizován pravidelně, chyba se snadno opraví. Pro ty, kdo mají na Internet přístup, by se tak mohl stát zdrojem

spolehlivých informací o sborových akcích a změnách v nich nejen v aktuálním měsíci.

Jana Šarounová

□ Z jednání staršovstva

Staršovstvo na své schůzi 2.2.2006 mj.:

- věnovalo úvodní část schůze rozhovoru se sestrami z křesťanské služby a vyslechlo i zkušenosti manželů Strádalových z tohoto oboru činnosti
- vyslovilo uznání a poděkování všem sestram z křesťanské služby za činnost v předvánočním a vánočním období, zejména sborové sestře Jarmile Raisové
- promýšlelo postup při hledání nového kazatele sboru po ohlášeném zamýšleném odchodu M. T. Zikmunda k 1.8. 2007.

(es)

Sborová solidarita

Představujeme partnerské sbory a organizace (3. část)

Při posledním výročním sborovém shromáždění členové našeho sboru odsouhlasili, že část z výnosu domu věnujeme letos mimo sbor — třeba na pomoc Diakonii či jiným sborům, které se ocitly ve velkých finančních obtížích. Po představení sborů ČCE, které se staly příjemci našeho příspěvku, přinášíme na závěr krátké povídání o střediscích Diakonie v Klimentské a v Soběslavi.

(jaš)

□ Diakonie ČCE v Klimentské ulici

Středisko v Klimentské je nejmenším, ale jistě nikoli nejméně významným střediskem Diakonie ČCE. Samostatným subjektem je od 1.1.1993. Pod znovuzvukující Diakonii však pracovalo již od r. 1989 — a veškerá tato činnost navazovala na aktivity konané již v době totality víceméně soukromě a tzv. na koleni.

Hlavní náplní Střediska je pastorační a sociální péče o zrakově postižené. Konkrétně jde o dvě oblasti služeb: knihovnu (zvukovou, braillskou a elektronickou) a organizaci několika typů setkávání lidí se zrakovým postižením a jejich přátel.

Zvuková knihovna nabízí k zapůjčení na kazetách křesťanský zvukový časopis *Slyšíš-slyším*, *Manu*, biblické čtení na každý den, a přes 300 titulů teologické literatury, křesťanské beletrie pro dospělé i pro děti, přednášky i hudební tituly. Elektronická knihovna poskytuje 14 křesťanských periodik a některé

knihní tituly v digitální podobě. V braillském písmu připravuje Středisko biblické čtení na každý den *Ranní chvílky* (krátké úvahy nad Hesly Jednoty bratrské), dětský ekumenický časopis *Kroky* a jednotlivé části Bible v ekumenickém překladu. Asi před třemi lety byl vytištěn též Evangelický zpěvník i s dodatkem.

Víkendová setkání vznikla v 80. letech ve sboru ČCE v Hronově. Od r. 1990 se konají 2x ročně na různých místech republiky ve sborech různých církví. Podvečery u Klimenta jsou pak určeny především ZP z Prahy — konají se 1x měsíčně v prostorách Střediska. Letní pobyty jsou týdenní s rekreačně rekondiční náplní a stejně jako ostatní aktivity obsahují i duchovní program.

Své služby nabízí Středisko všem lidem se zrakovým postižením, kteří o ně projeví zájem — bez rozdílu věku či církevní příslušnosti. Celkově za rok využije služby Střediska cca 250 zájemců, většina opakovaně. Protože čtenáři jsou z celé České a někteří i ze Slovenské republiky, většina služeb probíhá formou zásilkové služby. I přesto se ale snažíme, aby naše služba byla co nejosobnější, a tak pokud čas dovolí, udržujeme (alespoň s některými) kontakty pomocí korespondence — v poslední době i e-mailově, telefonicky, někdy i návštěvami.

V současné době má Středisko 2 stálé zaměstnance, externě spolupracují účetní a načitatelé pro zvukovou knihovnu. Dobrovolníci se podílejí na přípravě zvukového časopisu, *Many* a jako pomocníci a průvodci při setkáních a pobytových akcích. Načitatele ani průvodce není

nikdy dostatek. Takže kdyby měl někdo ze čtenářů chut' a odvahu....

Stejně tak jsme přesvědčeni o tom, že ve sborech i našem okolí je daleko více lidí, kteří by naše služby mohli využít. Zde by bylo možné posloužit jako prodloužená ruka — upozorněním, nasměrováním, zajištěním kontaktu. Již nyní vám jsme za vaše služby vděční.

Jana Červeňáková
ředitelka

Diakonie ČCE – Středisko pro zrakově postižené
Klimentská 18, 110 15 Praha 1
tel.: 222 316 306
e-mail: szp@diakoniecce.cz

□ Diakonie ČCE „Rolnička“

Rolnička děkuje vinohradským.

Jsmo různí, ale patříme k sobě. Každý člověk je jedinečný a zaslouhuje respekt.

Rolnička je křesťanské denní centrum poskytující sociální, vzdělávací, terapeutické a pracovní – rehabilitační služby šité na míru dětem a dospělým s různými typy postižení jejich rodinám z Táborska, především z okolí Soběslavi. Rolnička je tu proto, aby každý mohl

s potřebnou pomocí dosáhnout osobního maxima a prožít celý život v sepětí s rodinou, přáteli a známými tam, kde se cítí doma.

Potřebujeme k tomu vaši podporu.

Předchozím slovům se říká poslání, a pokud je dobře formulováno, mělo by po jeho přečtení být každému jasné, čím Rolnička je, co dělá a proč to dělá. Doplňme-li jej o několik otázek a odpovědí, měl by být obrázek Rolničky kompletní.

Jak dlouho a komu Rolnička slouží?
Rolnička byla založena v roce 1994 jako denní centrum pro 12 dětí. Nyní jejich služeb využívá denně více než 60 dětí i dospělých s mentálním a kombinovaným postižením ve věku od 3 do 48 let.

Co všechno Rolnička dělá? Součástí Rolničky je centrum denních služeb (ošetřovatelská práce, fyzioterapie a rehabilitace, logopedie, odpolední program, stravování, doprava do střediska a domů...), speciální školy pro žáky s více vadami (mateřská škola pro děti zdravé i s postižením a několik tříd pomocné školy), chráněné dílny (keramická, košíkářská, svíčkařská, textilní, vitrážová a dřevodílna), chráněné bydlení (čili domácnost v současné době se šesti obyvateli a dvěma asistenty) a čajovna – kavárna pro veřejnost jako místo pro pracovní zácvik lidí s mentálním a kombinovaným postižením.

Proč to dělá? I to je vyjádřeno v našem poslání. Snažíme se handicap nechávat jako neodstranitelnou překážku, spíše jako limit v osobním rozvoji člověka. Věříme, že pokud takovému člověku poskytneme podporu právě jen v tom směru, kde je limitován, může žít plnohodnotným životem a není nej-

menšího důvodu jej vyřazovat ze života takzvaně normální společnosti. Věříme, že měřítkem vyspělosti a síly společnosti je právě to, jak se chová ke svým nejslabším členům.

Jak se jí to daří? Dovolíme si být neskromní a říct, že daří. Důkazem je snad i neustále se zvyšující se počet našich klientů a my jsme hrdi na to, že jsme během více než deseti let existence Rolničky byli schopni reagovat na jejich zájem o služby a tyto služby do naší činnosti zařadit.

Konkrétní úspěch? Dům pro dospělé klienty – zakoupen v roce 1998, rekonstrukce zahájena v roce 2000, ukončena v roce 2004, provoz dílen zahájen v prosinci 2004, chráněné bydlení otevřeno v květnu 2005 a čajovna – kavárna pro veřejnost v říjnu 2005. Dům pro dospělé klienty pro nás znamenal a znamená obrovskou výzvu, spousty práce, nové zkušenosti (dobré i špatné), hromadu drobných výher i proher a velkou radost. I když je jeho rekonstrukce již ukončena, není ještě doplacena. Z celkové ceny 15 milionů Kč nám stále ještě zbývá uhradit

1,2 milionu Kč. Jako nestátní nezisková organizace jsme při financování tohoto projektu zcela závislí na darech firem i jednotlivců, nadačních příspěvcích a výtežcích vlastních benefičních akcí. Dům pro dospělé klienty je velkým a náročným projektem. Věříme však, že potřebným. Jeho realizací se nám podařilo vytvořit 25 pracovních míst v chráněných dílnách pro lidi, kteří by na běžném trhu práce jen těžko hledali uplatnění. Sedmi z nich můžeme nabídnout možnost naučit se s potřebnou dávkou podpory samostatně žít v chráněném bydlení. Jsme rádi, že jsme před touto velkou výzvou neuhnuli a jsme vděční všem, kteří nám při realizaci projektu pomohli.

Za co vám děkuje? Za zájem, podporu a pomoc, a to jak tu finanční, tak za tu vyjádřenou ve vašich modlitbách.

Diakonie ČCE – středisko Rolnička
Mrázkova 700/III
392 01 Soběslav
www.rolnicka.cz

Foto Markéta Luskačová

Knihy k užítku i potěšení

Naše sborová knihovna obsahuje knižní tituly nejrůznějších žánrů, a tedy nejen knihy vysloveně náboženské. Jsou zde i knihy historické, životopisné, cestopisy, filozofické, slovníky a vyhledávací pomůcky pro práci s biblí, ale nechybí ani knížky dětské.

Mezi svéráznými cestopisy jsou například i dva díly vyprávění Dr. Zdeň-

ka Susy o putování „z Čech až na konec světa“. O tom co je obsaženo v knížkách Ultreia I. a II. se mohli dozvědět osobně od autora už v předstihu i členové našeho sboru, kteří byli přítomni na rodinné neděli v polovině 90. let, kde dr. Susa o své cestě vyprávěl. Znovu zde ožívají historiky především o setkáních s lidmi na cestě Německem, Švýcarskem, Francií a Španělskem.

Je důležité a cenné i na cestách si zaznamenávat a posléze sobě i jiným připomínat zajímavá setkání, názory, tradice a životy lidí, kteří pak jen tak neproplují kolem nás, ale váže nás s nimi trvale jakési neviditelné pouto něčeho, co nám bylo v danou chvíli společné. Mnohdy takové zážitky mohou nabýt nového významu a kontextu až po čase (například mnou již zmíněné setkání s církví Valdenských v Torre Pellice v návaznosti na olympiádu v Turíně), nebo při kontaktu a rozhovorech s úplně jinými lidmi.

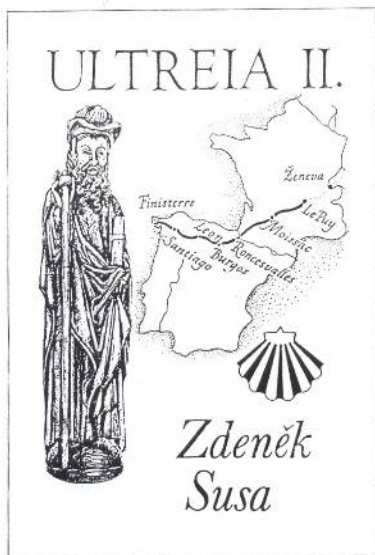
V této souvislosti se budeme například snažit znovu si připomenout naše kontakty se sborem v nizozemském Bussum, které pro mě mají i konkrétní vztah ke knížkám, neboť církevní nakladatelství v Driebergenu u Utrechtu, které jsem jednou během cesty do Bussum také navštívil, sponzorovalo vydání knížky – zpěvníčku pro děti Lud'ka Rejchrt a s obrázky M. Rady Zpívejte s námi (ENA 1992).

Miloš Lešikar

□ Recenze

Ultreia I. a II.

(Zdeněk Susa, obálky a mapy E. Burianová, kresby M. Pastorčáková, vydal Z. Susa ve Středoklukách 1998 a 1999, za podpory nadace Český literární fond)

Literární zpráva o autorově putování z Prahy až na konec světa je rozdělena na cestu od Vltavy k francouzské Loire a v druhém díle z Le Puy střední a jižní Francií přes Santiago de Compostela až na mys Finisterre. Kniha je mozaikou deníkových záznamů s legendami, historickými vyprávěními, vzpomínkami a v souvislosti s uvedenou cestou.

Kolébka zla

(Brian Keenan, z anglického originálu *An Evil Cradling* /Random House UK Ltd. 1993/ přeložil L. Šenkýřík, obálka a graf. úprava V. Karlík, vydal Kalich 2004)

Zajímavé a v dnešní době znovu aktuální vyprávění o přátelství dvou Britů, kteří se setkávají po uvěznění ve válkou se zmítajícím Bejrútu. Jde rovněž o zajímavou konfrontaci několika náboženství střetávajících se na území Libanonu.

Miloš Lešikar

□ Sborové akce v březnu

Čt	02. 03.	19:00	Limská liturgie v Dykově ulici
Pá	03. 03.	17:00	Světový den modliteb v modlitebně Církve bratrské, Římská 43
Ne	05. 03.	09:30	1. postní neděle, káže J. Strádalová, VP
Po	06. 03.	16:30	schůzka křesťanské služby
Po	06. 03.	19:00	schůzka hospodářské komise
Út	07. 03.	14:30	koncert pro nejen starší věkem, M. Vilímeček – housle, V. Vilímeček – klavír
Čt	09. 03.	19:00	schůze staršovstva
Ne	12. 03.	09:30	bohoslužby, káže Alena Zikmundová
Út	14. 03.	14:30	setkání nejen starších věkem, Zikmundovi
Čt	16. 03.	18:00	koncert s přednáškou
Ne	19. 03.	09:30	bohoslužby, káže Jaromír Strádal st.
Út	21. 03.	14:30	setkání nejen starších věkem, Strádalovi
Čt	23. 03.	19:30	setkání střední generace se sestrou Janou Červeňákovou z Diakonie Klimentská
So	25. 03.		výlet do Kamenného Přívozu, podrobnosti budou dodány
Ne	26. 03.	09:30	dětské bohoslužby – Marta Zemánková, výroční sborové shromáždění
Út	28. 03.	14:30	setkání nejen starších věkem
Čt	30. 03.	10:00	divadélko Pejsek a kočička – pořádá Mateřské centrum
So	01. 04.		úklid kostela
Ne	02. 04.	09:30	bohoslužby, káže Jarmila Strádalová
Čt	06. 04.	19:00	Limská liturgie v Korunní

Hrozen vinohradského evangelického sboru

Vychází přibližně jednou za měsíc. Redakční uzávěrka je vždy 18. každého měsíce. Redakční kruh tvoří **Matěj Cháb** (chab@idealtour.cz), **Miloš Lešikar**, **Petr Sláma** (slama@etf.cuni.cz), **Jana Šarounová** (sarounova@quick.cz) a **Blanka Uličná**. Tiskovou verzi v programu OpenOffice.org připravuje **Tomáš Osladil**, internetovou **Jan Šaroun** (saroun@quick.cz). Adresa na internetu: <http://vinohrady.evangelnet.cz/hrozen>. Příspěvky, reakce či dotazy posílejte na adresu sboru (Korunní 60, 120 00 Praha 2 – Vinohrady, tel. 224 253 550, e-mail: fsvinohrady@volny.cz) nebo přímo redaktorům. Určeno jen pro vnitřní potřeby vinohradského sboru. **Neprodejné.**